

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

החלטה 12-19

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

הקובל

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות

ע"י ב"כ – עו"ד שרה שר לב

לבין:

הנקבל

ד"ר משה ליבוביץ

ע"י ב"כ – עו"ד חדוה לוי

ה ח ל ט ה

העובדות

1. ד"ר משה ליבוביץ (להלן: **הנקבל** או **ד"ר ליבוביץ**) הינו רופא, ששימש בתקופה הרלבנטית כתורן חוץ במחלקת כירורגיה במרכז הרפואי לגליל בנהריה (להלן – **בית החולים**).
2. ביום 4.1.15 הגיע התינוק, בן שישה חדשים (להלן – **התינוק**), למיון בבית"ח עם הפנייה מהרופא המטפל, ד"ר עטאללה, מומחה ברפואת ילדים, בה צוין כי הילד מופנה למיון בחשד להתפשלות המעי לאחר שבבדיקה רקטלית שלו היתה יציאה דמית רירית.
3. התינוק הועבר לבדיקתו של הנקבל, שהיה רופא תורן כירורגית ילדים, אשר לאחר שבדק אותו, קבע שמדובר בפיסולה אנאלית, ועל כן החליט לשחררו, וזאת מבלי שווידא שהתינוק נבדק קודם לכן במיון ע"י רופא ילדים. עוד יצוין, כי הנקבל לא קרא את מכתב ההפניה של הרופא המפנה, ועקב כך לא הורה על ביצוע בדיקת US כדי לשלול אבחנה של התפשלות מעי, כמתבקש.
4. ביום 6.1.15 חזר התינוק לחדר מיון בשל הקאה חוזרת, יציאה דמית וחום. נעשתה לו בדיקת US, בה הוברר כי הוא סובל מהתפשלות המעי, והוא נאלץ לעבור ניתוח. בעקבות בירור המקרה בבית החולים, הושעה הנקבל מעבודתו למשך שבועיים.

הקובלנה

5. בתאריך 18.6.19 הגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, פרופ' איתמר גרוטו, קובלנה מתוקנת כנגד הנקבל, בה נאמר כי הנקבל גילה רשלנות חמורה במילוי תפקידו, כאמור בסעיף 41(3) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976 (להלן – **הקובלנה**), בכך ש- "הורה על שחרור הילד לביתו באבחנה של פיסורה אנאלית מבלי שקרא את מכתב ההפניה של הרופא בקהילה, וכתוצאה מכך לא הורה על בדיקת ביצוע US כדי לשלול אבחנה של התפשלות המעי. כמו כן, הנקבל שחרר את התינוק מבלי לוודא כי התינוק נבדק במיון קודם לכן על ידי רופא ילדים".

דוח ועדת המשמעת

6. בעקבות הגשת הקובלנה, מינה שר הבריאות ועדת משמעת לדון בה, בהרכב פרופ' יהודה סקורניק-יו"ר, פרופ' יוסף אלידן ועו"ד לינדה שפיר-חברים. במהלך הדיון המשמעתי, הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו לכלל הסדר טיעון ולפיו, תתוקן הקובלנה המקורית שהוגשה נגד הנקבל, והוא יודה באמור בקובלנה מיום 18.6.19. ב"כ הצדדים ימליצו במשותף להטיל על הנקבל אמצעי משמעת של נזיפה.

7. לאחר שהנקבל הודה במיוחס לו בכתב הקובלנה, והורשע ע"ס הודאתו, נפנתה הוועדה לדון מהו אמצעי המשמעת שמן הראוי להטיל עליו. הוועדה התחשבה בכך שהנקבל היה בדרכו לחדר ניתוח עת נקרא לטפל בתינוק, כאשר סבר בתום לב כי התינוק התקבל בהתאם לנוהל המחייב בחדר מיון, וכי נערך לו בירור ראשוני ע"י רופא ילדים. עוד התחשבה הוועדה בעברו המשמעתי הנקי, בגילו המבוגר (67) והיותו על סף פרישה, ובכשלים שהיו בחדר המיון בעת קבלת התינוק.

בחוות דעתה מיום 28.7.19, כתבה הוועדה, בין היתר:

"על אף שהננו רואים בחומרה את התנהלותו של הנקבל, עת שבדק את התינוק מבלי שביקש גליון קבלה ו/או מכתב הפניה, אשר אין ספק שהיה בהם להאיר היטב את מצבו של התינוק בעת קבלתו, ולאחר ששקלנו את כלל הנסיבות והעובדה כי הנקבל אף הושעה לשבועיים, הננו מאמצים את הסכמת הצדדים ומטילים על הנקבל עונש של נזיפה".

החלטה

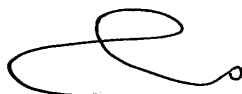
8. אמצעי המשמעת עליו ממליצה הוועדה – נזיפה בלבד – נראה קל, בעיניי נוכח העובדה שהנקבל התרשל התרשלות חמורה בהתנהלותו כרופא, כאשר לא בדק את מכלול נסיבות הגעתו של התינוק לבית החולים, כולל בדיקת מכתב ההפניה מהרופא שטיפל בו.

יחד עם זאת, נוכח הנסיבות המקילות אותן ציינה הוועדה בחוות דעתה המנומקת, היותו של הנקבל בן 67, וככל הנראה, על סף סיום עבודתו המקצועית כרופא – אינני סבור כי אמצעי המשמעת של נזיפה מופרך בקולתו, עד שיצדיק את התערבותי.

9. אשר על כן, החלטתי לאמץ את המלצת הוועדה ולהטיל על הנקבל, ד"ר משה ליבוביץ, אמצעי משמעת של נזיפה.

ניתנה היום 11.8.19, י' באב תשע"ט.

יש להפיץ החלטה זו, כמקובל.

אמנון סטרשנוב, שופט (בדימוס)